

Іду, дивлюсь: повітря, наче скло,  
Співучим морем хвилить хвилі жито.  
Проміння сонця – злото дивних літер —  
І мрійним сном овіяне село.

А в серці спогад – неспокійний птах —  
Отож вони – малюнки "Intermezzo",  
Безмежний степ і пісня з неба ллється,  
Мов тінь чиясь блукає по ланах...

А там, за обрієм – нове село,  
Де в хаті радіо співа концерти,  
І трактори, працюючи уперто,  
Мережать поля оксамитне тло.

А в серці біль, а в серці квітне сум:  
Вже не горить життя його багате,  
Він не діждав весни нового свята,  
Він не діждав жаданого часу.